

Εὐριπίδης Γαργαντούδης

ΤΟ ΔΙΠΛΟ ΔΙΓΑΜΜΑ

Περιεχόμενα

ΤΟ ΔΙΓΑΜΜΑ

A	9
B	10
Γ	11
Δ	12
E	13
Z	15
H	16
Θ	17
I	19
K	21
Λ	22
M	24
N	25
Ξ	26
O	28
Π	29
P	30
Σ	31
T	32
Υ	33
Φ	35
X	36
Ψ	37
Ω	38

ΤΕΤΡΑΚΩΠΟΣ (ΜΕΤΑ ΠΗΔΑΛΙΟΥΧΟΥ)

Στῆ Μ	41
Χρυσόνειρο σὲ Μ ὑψηλῆ	42
Μνήμη Ε. Γ.	43

Ἰα	44
Πρότερος βίος	45

ΤΟΥ ΤΕΛΕΙΟΥ ΑΓΡΑ
(ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΡΕΑΛΙΣΜΟΥ)

Εἰς μόνην Μοῦσαν	49
Ὁ Ψελλὸς ψελλίζων	50
Εὐμοῖρος ὁ Δημήτριος ἀνερχόμενος	52
Ἐν Γραικυλίᾳ, 2010 μ. Χ.	54
Ἐν Βρυξελλίᾳ, 2015 μ. Χ.	55
Ἡ μυρωδιά σου τότε	58
Λουλουδάκια	59
Ἦσουν ἐσύ — κι ἄλλος κανεῖς	61
Κάποιο λάθος	62
†Κ.Γ.Κ.	64
25η Μαρτίου 2015	65
Ὁ ποιητὴς ἓνα βραβεῖο	67
Δῶρο τ' ἀερικὸ	70
Ὁ γυρισμὸς μας τὴ νέα χιλιετία	71
Εἰς τὸν πεζόδρομον τοῦ Θησείου	73
Τὸ θαῦμα στὶς Γοῦβες Εὐβοίας	77
Τὰ ποτάμια τοῦ Ἄδῃ	78
Ἡ Τούτη κι ὁ σκύλος τοῦ Ἄσου	80
Τῶν ἐσωρούχων	81
Σοῦ ἀφιέρωσα κάποτε ἓνα ποίημα πού (ἔλεγε πῶς) δὲν φοβόταν τὴ συγκίνηση	83
Ὁ Ἕλιος στὴν ὁδὸ Σκουφᾶ	84
Κ	86
Ἡ ποίηση ἀνάμεσα στ' ἀγκάθια	90

MATER TERRA

I	95
II	96
III	97
IV	98
V	99
VI	100
VII	101
ΠΡΩΤΕΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ	103

Κ

“Όταν κοιμᾶσαι στὸ πλευρό μου
οἱ ἀναπνοές καὶ τὰ ὄνειρά σου
ἀνοίγουν ἀυλάκια στὸν καιρό.
Σκάβουν βαθιὰ
καὶ ξαναβρίσκουν
τὸ σῶμα μου ἀκέραιο καὶ ξανὰ ζωντανὸ
κάτω ἀπ’ τὶς ἐπιχωματώσεις.
Φωταγωγεῖται τότε ἡ πόλη
μὲ τὶς στρατιές τῶν ἐραστῶν της
σὲ γιορτινὴ παράταξη.
Ξαναγίνεται ἡ Θεσσαλονίκη
τὸ ξημέρωμα.

“Ό,τι πιὸ πολὺ μᾶς ἐπιστρέφει στὸ σῶμα μας
εἶναι ὁ πόνος
κι ἐκεῖνες οἱ μικρὲς χαρὲς
ὅταν πασχίζουμε ν’ ἀπλώσουμε ρίζες
ὁ ἕνας μὲς στὸν ἄλλο.
Νὰ μποροῦσα ν’ ἀρπαχτῶ ἀπ’ τὴ γῆ σου,
νὰ βουλιάξω βολβὸς στὸ δικό σου χῶμα,
ἢ αὐγὴ μὴ μὲ βρεῖ στὸ σκοτάδι.
Θ’ ἀνασαίνει τὸ φῶς σου,
γιατὶ μιὰ ἡλιαχτίδα ἀρκεῖ
γιὰ ν’ ἀσπαστῶ τὸν θάνατο
στὰ λαμπερά σου χεῖλη.

ΧΡΥΣΟΝΕΙΡΟ ΣΕ Μ ΥΨΗΛΗ

Σὲ τόνους σκοτεινούς, σὲ τόνους φωτεινούς,
τὸ κορμί σου ἀχνοφέγγει σὰν πάλσαρ τοῦ νόστου.
Ἄχ, καρδιά μου, καὶ νὰ ἴχαμε εὐήκοον οὖς
ν' ἀκούσουμε τὸ μέλος τῶν ἄστρων μας, ὥσπου

ν' ἀνοίξουν τὰ ἐφτάδιπλα πέπλα σου, οὐρανοὶ
τὸ μέσα μας πηγάδι νὰ τὸ καθρεφτίσουν,
τὸ καλυβάκι, τὴ δίμετρή μας εὐνή.
Τότε νὰ πεῖς ἐσὺ πῶς ἓνα κι ἓνα ἶσον

δύο — ἐμᾶς. Δὲς τώρα πῶς φτιάχνηται ὁ ἔρωσ:
Τὸ ροζ δωμάτιο, τὸ ζεστὸ καλοριφέρ,
στὸν τοῖχο ἓνα καδράκι μ' ὀλόλευκες πάπιες

διευθύνουν τῶν σωμάτων μας τὸ μπρὰ ντὲ φέρ,
πληρώνουν τ' ὀβολάκι μας μὲ λέξεις κάποιες:
Ἄνοιχτὰ μέλη, αὐτὸ τὸ πάθος, βαθὺ θέρος...

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΕΝΑ ΒΡΑΒΕΙΟ

*Prendi il primo pullman, via,
tutto il resto è già poesia...*

PAOLO CONTE, «Sparring Partner»

Ἄν μποροῦσες νὰ ριχτεῖς πίσω, σ' ἐκείνη τὴν ἄλλη ζωὴ,
ἐκεῖ ποὺ ἡ ποίηση θὰ σοῦ ἔταν ἀνωφέλευτη,
σὰν καλοκαιρινὸ μεσημέρι ἀδειανὸ ἀπ' τὰ τζιτζίκια του.
Θὰ ξανακατέβαινες στὴ Σκάλα στὸ σπίτι τῆς γιαγιᾶς,
τὰ καίκια δὲν θὰ ἔταν μαρμαρωμένα στὸν ὀρίζοντα,
ἢ μάνα σου θὰ ἔταν λεπτὴ κι ἀπαλὴ κι ὁ πατέρας ἀκόμη
μπαμπάς.

Παλιέ μου φίλε, ἴσως τότε ν' ἀναπαυόσουν
κάτω ἀπ' τὸ μοναχικὸ πεῦκο καὶ νὰ σκάρωνες
γυμνάσματα μονάχα γι' ἀμαλάκες.

Μὰ στὸ ξέφωτο τῆς ψυχῆς σου τό ἔξερεις
πὼς θὰ ἔρθει ἐκεῖνος ὁ καιρὸς
ποὺ θὰ φυραίνει τοῦτος ὁ τόπος ὀλοένα,
μὲ τ' ἀγκάθια καὶ τὰ φίδια του,
ὥσπου πιά νὰ μὴ βαστᾶς τὴν πεθυμιὰ νὰ διαλαλεῖς:
«This is the place, gentlemen!».

Ἄγαθοὶ ἰνστρουκτορες, λόγιοι μεταφραστὲς, λαϊκότεροιοι
συνθέτες
καί, τέλος, οἱ προφέσορες,
βαρύθυμοι ἀετοί, μὲ τὰ μεταξωτὰ μαντίλια τους,
καὶ παραδίπλα οἱ νεοσοὶ τους,
σὲ ὑπέρογκα ἰδρύματα ὅπου τὸ θαῦμα λειτουργεῖ ἀκόμα,
ν' ἀνέρχονται σ' ἀξιώματα ὑψηλά,

συβουλατόροι μὰ καὶ καβαλάρηδες,
κι ὅλο νὰ ἰδρῶνουν καὶ νὰ ξεφουσοῦν,
μὲ τὴν ἀλάνθαστη εὐαισθησία
τοῦ ἀνατόμου ἢ τοῦ χειρουργοῦ,
πάνω ἀπ' τὰ ἑφτὰ χειρόγραφέ σου,
ὥσπου νὰ τὰ γυμνώσουν ἐντελῶς
καὶ ἀπ' τὰ ἐννιά τους πέπλα.
Τί νὰ σοῦ κάνουν οἱ ταλαίπωροι;
Φώναξέ τους τώρα νὰ μαζέψουν τὴ στάχτη τους.
Γενιὲς φαρμάκι.

Πῶς ὅλα τοῦτα γυρεύουν νὰ καοῦν;

Μὰ εἶναι πιά ἀργά
νὰ μετανιώσεις γιὰ ὅσα ἔπραξες,
ὅπως νὰ λησμονεῖς νὰ πάρεις φεύγοντας
τὰ δῶρα ποὺ σοῦ χάριζαν,
νὰ κατεβάζεις τόσο τὰ γυαλιὰ στὴ μύτη,
ὥστε νὰ μοιάζεις στὸ σοφὸ πουλὶ τῆς Ἀθηνᾶς.
Κι ἦρθεν ἡ ὥρα τῆς παιδωμῆς σου.
Ἐσὺ ποὺ βάλθηκες νὰ τοὺς μάθεις
πῶς τὸ μοναδικὸ θέμα τῆς ποίησης
εἶναι τὸ ζωντανὸ σῶμα,
τὴ στόλισες μὲ τόσα μαλάματα,
τόσο φανταχτερὰ γιὰ κείνους,
ποὺ σὲ χρύσωσαν καὶ σ' ὕψωσαν λάβαρο·
διαγούμισαν κι ἔσυραν σὲ βιβλία ὡς καὶ τὴ φωτογραφία σου
μὲ τὸ μακρὸ μαγιὸ καὶ τὸ ψάθινο καπέλο
καὶ τὸ ἀναπότρεπτα βαρὺ γερασμένο κορμί σου
νὰ καταποντίζεται δίκαια στὴν ἄμμο.

Ἄραγε θά ῥθει ἡ στιγμή πού οἱ Ἄγγλοι βιογράφοι σου
— μιὰ ζωὴ μόχθησες γι' αὐτούς, μακάρι ὁ John Dallas—
θά σ' ὀνομάσουν ἄγγελο;
Θὰ περιμένεις.

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΣΤΙΣ ΓΟΥΒΕΣ ΕΥΒΟΙΑΣ

Τί θ' ἄξιζεν,
στ' ἀλήθεια,
μία Ἐδὲμ δίχως τὸν ὄφι της
ἕνας Σικελιανὸς δίχως τὴν Εὔα του
ἕνας Σεφέρης δίχως τὴ Μαρώ του
μιὰ κόρη Ἑλληνίς δίχως τὰ στήθη της
ἕνας ἐρωδιὸς δίχως τὸ ρόζ;

Κάποτε
στὴν παραλία τῆς Αἴγινας
οἱ θυγατέρες τῶν ψαράδων
—ποὺ θὰ τὶς λέμε ὅλες Κατερίνα—
κατὰ προτίμηση
γυμνές
θὰ περιφέρουν
ἐν πομπῇ
μέσα
σὲ κάνιστρα
ἢ καὶ στὶς σαρμανίτσες τους
καὶ θὰ τὰ ραίνουν
μ' ἄνθη
εὐώδη
τὰ ὀρθωμένα
τὰ λοφία μας,
Ἄνδρέα.